

Stimată doamnă doctor Adina-Ioana Bicăjeanu,

Vă adresez această scrisoare din dorința de a vă mulțumi pentru cartea pe care ați recomandat-o în cadrul evenimentului școlar „Provocare la lectură”: „Dacă pisicile ar dispărea din lume”, de Genki Kawamura.

Ca să fiu sinceră, am ales această carte deoarece am fost plăcut surprinsă de prezentarea dumneavoastră. Mi s-a părut o idee foarte creativă să adăugați o mascotă: pisica, pe fiecare slide al prezentării. Însă, chiar dacă prezentarea nu ar fi fost atât de frumoasă, sunt sigură că tot aș fi ales această carte.

Acum, vă rog, să îmi permiteți să vă ghidez în călătoria pe care am parcurs-o citind această carte, care, trebuie să recunosc, m-a marcat și mi-a schimbat percepția asupra lumii. Poate faptul că naratorul-personaj nu și-a spus niciodată numele de-a lungul operei m-a făcut să intru atât de lin în trista și miraculoasă sa lume. Am devenit un tânăr poștaș, despărțit de membrii familiei, cu un singur companion rămas: pisicuța Varză.

Printr-o întorsătură a sortii și din cauza unor dureri de cap continue, am mers la doctor și am primit un diagnostic care m-a trezit din monotona mea viață: o tumoră pe creier care nu îmi promitea mai mult de șase luni de viață.

Ieșind pentru puțin din carte, am rămas surprinsă de atitudinea personajului, care a rămas calm și a decis să facă

o listă cu lucrurile pe care voia să le facă înainte de moarte. Este o atitudine ce se potrivește cu citatul ulterior: „Dacă privești viața de aproape, e o tragedie, dar dacă te uiți la ea din depărtare, e o comedie”, ce mi-a rămas în minte.

Apoi, luată de un val brusc de agonie, m-am trezit înapoi în corpul căzut al personajului. În fața mea era însuși diavolul, îmbrăcat în haine hawaiene. În contrast cu mine, deși îmi purta chipul, l-am numit Aloha. Mi-a spus că voi muri mâine, dar pot și să nu o fac dacă închei un târg cu el, un târg foarte special, după cum mi-a spus: „În lume sunt mulți care ar dori să-și vândă sufletul diavolului. Problema este că nu prea sunt diavoli care să vrea să le cumpere”. (Acest citat apare într-o parte mai îndepărtată a operei, dar consider că face referire la prima lor întâlnire).

Mă întorc acum la realitate, pentru a vă spune ce am simțit cu când am aflat de acest târg. Citisem înainte introducerea de pe coperta finală a cărții, iar acordul propus de diavol m-a făcut să reflectez. De obicei, diavolul face târguri cu prețuri care îl afectează doar pe contractant, însă în această poveste acordul lor avea să schimbe întreaga lume: câte o zi în plus pentru câte un lucru care avea să dispară din lume, el fiind singurul care avea să își amintească de existența lor.

Așadar, poștașul nostru a fost nevoit să renunțe, pentru început, la telefoane. Lipsa lor i-a arătat cât de prețios este să poți vorbi când vrei, de unde vrei, cu cine vrei, mai ales în situațiile stresante.

A renunțat apoi la filme, care reprezentau întreaga „viață” a fostei lui iubite, arătând că, în fața morții, singurul lucru important rămâne propria viață.

Următorul lucru la care a renunțat au fost ceasurile, o altă pierdere semnificativă, care pentru tatăl său reprezenta „lumea lui”. Tatăl său făcea ceasuri și le repara, o muncă pe care o făcuse chiar și în momentul morții soției sale, acțiune ce a provocat ura fiului său, arătând faptul că, pentru el, ceasurile îl legau de realitate și îl ținea încă viu după plecarea ființei iubite. După dispariția ceasurilor, protagonistul afirmă: „De cele mai multe lucruri importante ne dăm seama abia după ce le-am pierdut”.

Ultimul lucru, mai bine spus ființă, care trebuia să dispară dacă accepta târgul și la care nu a putut renunța, emoționându-mă cel mai tare, au fost pisicile.

Am rezonat profund cu această alegere, deoarece pisica mea, Tigruț, a murit acum 4 luni. Eu și mama mea am fost foarte atașate de el.

Era sursa noastră de activitate, cel care ne apropia prin simpla dorință de a ne arăta una alteia ce năzbătii face și în ce alte moduri și-a mai găsit să doarmă.

Moartea sa a fost un șoc, avea doar doi ani, iar eu nu puteam accepta plecarea lui. Astfel, m-a emoționat nespus faptul că personajul și mama lui pierduseră, la rândul

De ignorat dorința lui de a
să ai de mine

lor, o pisică înainte de varză, pe pisoiul Salată. Cuvintele pe care mama protagonistului le-a spus mi-au rămas în minte: „Oamenii și pisicile își duc viața de zece mii de ani. Și trăind unii cu alții atâta timp, ajungi să îți dai seama că, de fapt, nu oamenii sunt cei care cresc pisicile, ci pur și simplu pisicile le fac oamenilor favoarea de a sta lângă ei.”

Povestea trecutului protagonistului este foarte tristă, după cum afirmă și el: „Un singur film în care este proiectată întreaga mea viață tragică”, dar din ea am învățat cât de importante sunt clipele petrecute împreună cu familia.

Însă scenele care m-au lăsat cu cele mai multe șervețele ude de lacrimi au fost cea în care poștaşul își găsește pisica după ce refuză târgul diavolului și, în mod special, finalul deschis al cărții.

Momentul în care personajul s-a resemnat cu moartea și a vrut să îi spună tatălui său ultimele cuvinte m-a impresionat profund: graba pe bicicletă, în haine de poștaş, atât de disperat pentru a duce ultima lui scrisoare, ultima dorință alui și amarei sale, către tatăl cu care nu a mai vorbit de ani și care nu a putut accepta moartea soției și ura fiului ei.

Acum, pentru a încheia această călătorie, as dori să vă ofer un ultim punct de vedere, și anume o mărturisire. Cartea mi s-a părut o viață întreagă, chiar dacă am citit-o în doar trei

Ore. Am zâmbit, am râs și am plâns, urmând călătoria
unui personaj îmbrăcat mereu în gri într-o
lume plină de culoare.

Finalul deschis a avut un impact mai
mare asupra mea decât o afirmație
clară că poștasul nu a ajuns la destinație.
Chiar dacă, adevărul este, cel mai probabil,
cel menționat anterior, vreau să cred
că protagonistul a ajuns la tatăl său,
iar refuzarea unei cerințe a diavolului să
semnifice vindecarea sa.

Poate pentru că există prea multe finaluri
posibile, nu pot vedea cu adevărat niciunul, iar acest
lucru mă lasă cuprinsă de o neliniștită curiozitate.

Sunt cu adevărat tristă că am ajuns la finalul cărții,
precum și la finalul scrisorii, căci știu că nu voi putea să
citesc din nou, cel puțin nu acum. Pentru mine, fiecare
carte, indiferent de asemănătoare ar fi cu altele, este unică,
iar recitirea ei mi s-a părut mereu un nou început.
De aceea cred că va trece mult timp până voi fi gata
să încep încă o dată această călătorie.

Sunt cu adevărat recunoscătoare pentru
această recomandare și sunt foarte curioasă
să aflu punctul dumneavoastră de vedere
asupra întregii cărți, dar în mod special asupra
sfârșitului.

Această carte mi-a arătat că fiecare lucru

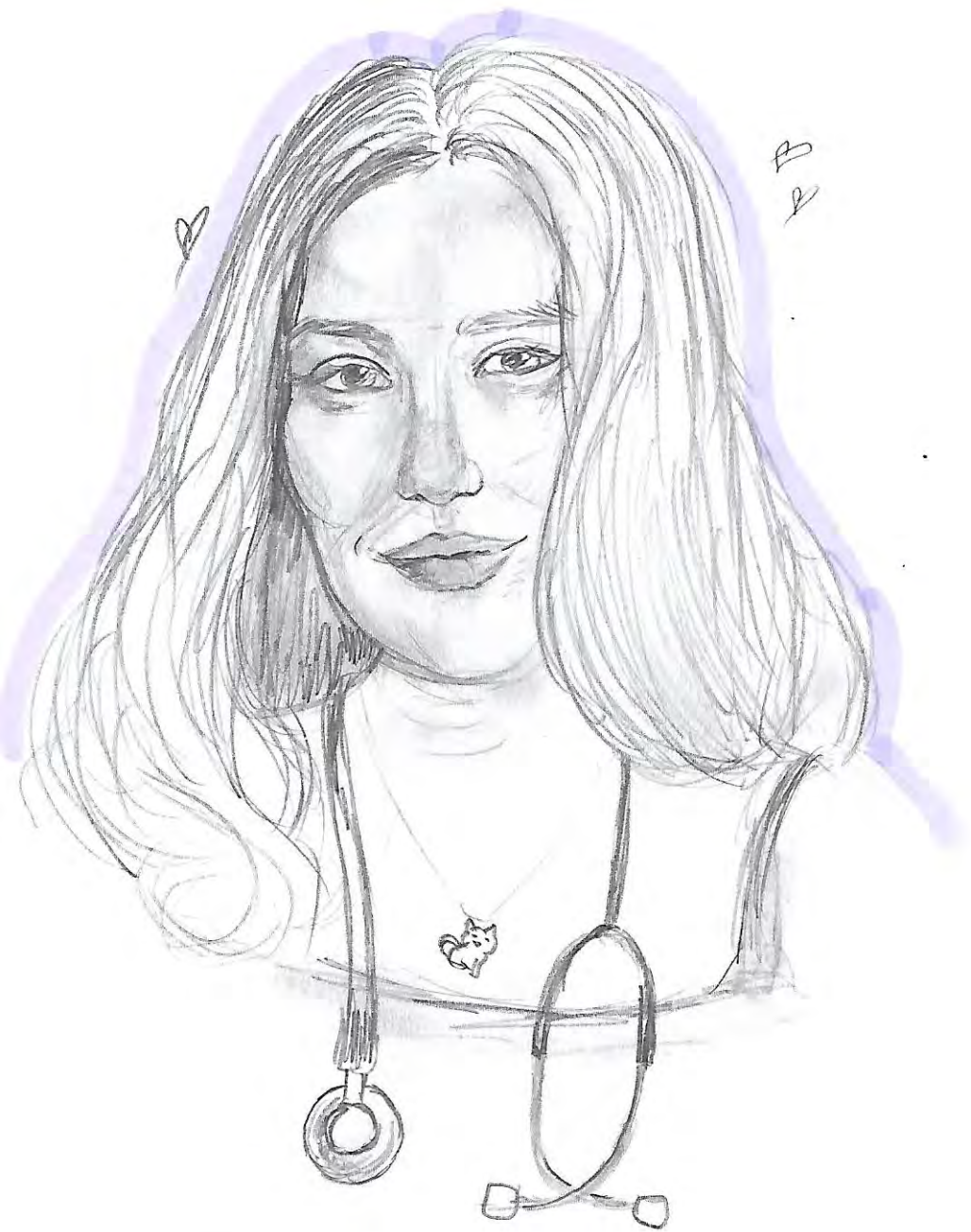

din lume are propria valoare, doar că nu o apreciem suficient.

„Că dacă există un motiv pentru care ceva este pe lumea aceasta, nu există nici un motiv pentru care să dispară.”

Vă mulțumesc pentru această scurtă, dar frumoasă aventură!

Cu deosebit respect,
Naste Andrea

Naste Andrea
Clasa a X-a Pedagogic
Liceul „Marin Preda”, Odorheiu Secuiesc